

[ORBORNIK *sb m*

D sg orb(o)rnika.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: olbornik.

*Poborca orbory a. olbory, tj. czynszu płaconego z kopalni kruszców i hut do skarbu królewskiego: Jest też ku urzędowi żupnemu albo orbornemu należąca waga, gdzie ołowu ważą, i ważenie od panów radziec na ratuszu naznaczone, wagi, gwichty u orbornika i wadzie [!] do srebra i ołowu. *LustrKra*k II 57. [*Cf* też *lat. orborarius LustrKra*k II 58, 59, 61, 63.]*

FP